

NA ŠKOLIENKINEJ LÚKE

ZIMA

V to ráno sa krajina zmenila na nepoznanie. Celá sa akoby odela do bielej

plachty. Padajúce prikryli aj lúku. s až na .

vystrčila hlavu z . Silno sa musela zapriet' do , aby sa jej

podarilo odsunúť kopy snehu. V hrubom utekala k .

„, vstávaj! Potrebujem !“ kričala ako najmocnejšie vedela.

 vystrčil cez okno kúsok ľavého tykadla. „Brr! To je zima! Čo ma budiš? Ved' ešte nie je jar!“

„Chcem sa sánkovať, ale nemám . Ty si na lúke jediný, ktorý vie

narábať s hoblíkom, a . Urob mi ich, prosím!“

 pustil dnu. Povysvetľovala mu, ako by mali vyzerat'. Hned' sa

pustil do práce. Napokon ich išli spolu vyskúšať. ešte nikdy nevidel

. Zobral si , a obliekol si , ktorý mu uplietla

 ešte na jeseň. Vyšli do bielej krajiny. Ách, sánkovačka bola úžasná! Tí

dvojaja šantili na až kým nevyšiel . Vtedy na nich zavolať :

„Pod'te na horúci z letných !“

A veru im chutil! „A zajtra zobudíme na sánkovačku aj ostatných!“

rozhodol , „je škoda niečo také skvelé prespať v !“